

Een echte habitué van de *Antwerp Ten Miles* (gelopen half april) kun je Bernard De Preter bezwaarlijk noemen, al heeft bewuste loopwedstrijd in de Metropool na een vijftal deelnames amper nog geheimen voor hem. Nam deze sportieve pastoor vroeger deel voor de fun, ditmaal koppelde hij er een goed doel aan. Hij liet zich sponsoren om parochiewinkel 't *Vestje* te redden van de ondergang.

Ilse Van Halst

'Het Rijk Gods even zien gebeuren geeft je vleugels'

T

OEN Bernard De Preter tot pastoor werd benoemd, hoopte hij in een landelijke parochie terecht te komen.

Het werd een stadsparochie met landelijk karakter. De vele parken in en rond de federatie Antwerpen-Zuid, waarvoor de 43-jarige herder de verantwoordelijkheid deelt met pastoor Ernest Kabongo, twee diakens, een pastorale werkster en tal van leken, vormen een ideale uitvalsbasis voor deze sportieveling. Tussen 'zijn' zeven parochies pendelt hij met de fiets.

- Een pastoor die deelneemt aan een loopwedstrijd. Voorwaar niet alledaags.

Nochtans is het niet de eerste keer dat ik de *Antwerp Ten Miles* loop. Vóór mijn seminarietijd - ik ben een zogeheten late roeping - deed ik al enkele keren mee. Mijn werkgever was toen overigens sponsor van de *Ten Miles*.

Ook nu ik priester ben, loop ik nog geregeld een rondje. Lopen is mijn uitlaatklep. Het is mijn manier om frustraties en het teveel aan energie kwijt te geraken of net omgekeerd, om mijn batterij en opnieuw op te laden. Maar zestien kilometer, de afstand van de *Antwerp Ten Miles*, gaat mijn mogelijkheden te boven. Dat vereist extra training.

De editie 2008 was het mijn vijfde of zesde deelname - ik houd het niet precies bij. Maar de wedstrijd spoort niet altijd met mijn taak als pastoor. Zo moest ik vorig jaar voorgaan in de vormselviering. Dit jaar echter stond er niets op de agenda.

- U liep niet zomaar mee, u liet zich sponsoren.

Een kennis uit Londen vertelde me ooit dat het daar traditie is om te lopen voor het goede doel. Dat was aan geen dovemansoren gezegd, en zoetjesaan rijpte het plan om weer eens mee te doen aan de *Antwerp Ten Miles* en me ditmaal te laten sponsoren. Met het geld dat ik zou bijeenhalen, wilde ik 't *Vestje* redden.

Dit tweedehandswinkeltje werd een tiental jaren geleden opgestart door vrijwilligers uit de Christus-Koningparochie en van

Wederzijds Hulpbetoon. Mensen met een laag of zonder inkomen vinden in 't *Vestje* goedkope kledij, speelgoed en huishoudelijke spulletjes. Terzelfder tijd wil men ook het sociale contact in de buurt verbeteren. Met de inkomsten van 't *Vestje* wordt de werking van Wederzijds Hulpbetoon gefinancierd: het uitdelen van voedselpakketten, het geven van lessen Nederlands, schoolgeld bijpassen en anderszins hulp bieden. Jaarlijks organiseren we ook een uitstap. Zopas trokken we met dertig volwassenen en zeventig kinderen naar de zoo. Het doet ongelooflijk veel deugd als je ziet hoeveel plezier ze daaraan beleefden.

Tot op heden was het winkeltje gevestigd in Blok 3 van het Silvertopcomplex op het Antwerpse

Kiel. Blok 1 en 2 werden inmiddels gerestaureerd. In oktober wordt de restauratie van nummer 3 aangevat, en dus moeten we daar weg. Maar waarheen? Het werd immers al snel duidelijk dat de vernieuwde panden in Blok 3 te duur zullen zijn.

- Hoe pakte u het aan?

Ik wilde niet enkel de trouwe kerkgangers bereiken. Zij worden immers al zo vaak aangesproken om in hun portemonnee te tasten. Daarom stelde ik een sponsorbrieff op. Dit is de vreugde van het pastoor-zijn vandaag: op christelijke hoogtepunten zoals doopsels, communies en huwelijken ontmoet je velen die je niet elke zondag in de misviering ziet, maar die zich toch betrokken weten

met wat de parochie doet, ook al nemen ze niet meteen een engagement op. De brief was ook een ideale gelegenheid om de problematiek aan te kaarten van de verhuizing van 't *Vestje* én van de ruim zeshonderd gezinnen die in de drie blokken wonen. Het plan was de afstand binnen een bepaalde tijd - negentig minuten - af te leggen, waarop mijn sponsors me een kwart meer zouden uitkeren. Die 25 procent is niet lukraak gekozen, want verwijst naar de meerprijs die de huurders van de vernieuwde appartementen in de Silvertopblokken moeten betalen. Heel wat gezinnen kunnen dat niet ophoesten. Onnodig te zeggen dat deze problematiek sterk leeft in de parochie.

Trouwe parochianen komen soms in een andere parochie terecht. Ook voor de klanten van 't *Vestje* heeft de verhuizing gevolgen. Zij wonen niet enkel in de omliggende blokken, maar her en der in de stad: christenen en moslims, Belgen en vreemdelingen.

- En, de eindstreep gehaald?

Ik deed er... 95 minuten over. (Zucht) Net iets te lang voor de extra bonus. Maar het was spannend tot de finish. Gelukkig liep ik de wedstrijd uit. Anders moest ik zoals beloofd iedereen trakteren in de parochiezaal!

Het leuke is dat mijn deelname veel ruchtbaarheid kreeg. Dat plaatst de parochie eens in een ander daglicht. Vlaanderen beweegt, maar de Kerk beweegt ook. Letterlijk en figuurlijk. De tamtam deed goed z'n werk. Heel wat parochianen stonden langs het parcours om me vooruit te schreeuwen. En aan de bevoorradingsontwaarde ik zowaar de scouts van de Sint-Catharinaparochie. Een leuke verrassing.

Met het geld dat ik inzamelde, kunnen we nu de verhuizing betalen van 't *Vestje* en de nieuwe locatie aankleden. Het winkeltje zal onderdak krijgen in de naburige Sint-Catharinaparochie. De parochianen van Christus Koning blij-

ven zich er engageren. Dat betekent wel dat de parochies onderling nog meer zullen moeten samenwerken dan nu al gebeurt. Maar ik zie dat vol vertrouwen tegemoet. In een stad vloeien gemeenschappen altijd wat in elkaar.

Rijk en arm wonen hier door elkaar. Voor mij als pastoor uitermate boeiend, voor onze parochiegemeenschap een hele uitdaging

- Christus Koning kent op een steenworp werelden van verschil.

Rijk en arm wonen hier door elkaar. Voor mij als pastoor is dat uitermate boeiend, voor onze parochiegemeenschap een hele uitdaging. In onze kerkgemeenschap zie je ongelooflijk mooie evangelische beelden werkelijkheid worden. Hier ontmoeten Lazarus en de rijke man elkaar daadwerkelijk. Daar kan ik als pastoor

slechts gelukkig om zijn. Soms zie ik hier het Rijk Gods even gebeuren. Dat geeft je vleugels!

Inmiddels ben ik zo'n acht jaar priester. Ik stapte in de Kerk op een ogenblik waarop het rijke roomse leven nog slechts een herinnering was. Ik wist dat ik niet zou samenwerken met drie onderpastoors. Onze parochiegemeenschap wordt mee gedragen door vele leken. Vroeger was het misschien allemaal vanzelfsprekend en makkelijker, vandaag is het ongetwijfeld veel boeiender.

Het evangelie is geschreven voor de wereld van 2008, niet voor die van 1958 toen zowat alles rooms en katholiek leek. Jezus ontmoette ook Romeinen, de Syrofenicische vrouw, mensen van verschillende culturen en tradities. In '58 moest je letterlijk naar Brussel, wilde je een buitenlander ontmoeten. Vandaag is de wereld hier aanwezig in onze parochie. Axl Peleman slaat spijkers met koppen als hij zingt dat 't Kiel een kleurdoos is. Wij vierden dan wel eucharistie met een kleine groep, maar het zijn gelovigen van wel twaalf verschillende nationaliteiten, ieder met z'n eigen verhaal, z'n eigen geschiedenis. Dat maakt het heel boeiend om het evangelie vandaag waar te maken in je eigen leven.

© Wim Hendrix